

خبر
سام درخشانی:
تماشاگر یقات را می‌گیرد و نمی‌توانی بگویی همینی که هست!
 <div>سام درخشانی - بازیگر سینما و تلویزیون - دربره‌ای اینکه کار کردن در نمایش خانگی چه تفاوتی با بقیه فضاها دارد؟ به ایستنا گفت: ما در تلویزیون کاری را می‌ساختیم که می‌دانستیم ۸-۷ قسمت هم فرصت داریم تا کار، جا بیفتد و بعد از آن مردم، دهان به دهان آن را تبلیغ کنند و مخاطبانش زیاد شود. مهمترین نکته هم این بود که محتوا، رایگان بود و همه مردم به آن دسترسی داشتند. اما کار در نمایش خانگی کاملا متفاوت است. کار در این فضا به ما یاد داد که از همان قسمت اول، تماشاگر یقه تو را می‌گیرد، چون بابت محتوایی که می‌بیند، هزینه پرداخت کرده و در این صورت، عوامل ساخت آن محتوا باید جوابگو باشند زیرا دسترسی به آن رایگان نبوده به بگویند همینی که هست!</div>
دست ما برای مطرح کردن مسائل اجتماعی خیلی سست است
وی با اشاره به سطح کیفی آثار خارجی در مقایسه با تولیدات داخلی، اظهار کرد: در همین پلتفرم‌ها تمام سریال‌های روز خارجی پخش می‌شود؛ یعنی ممکن است گاهی مخاطب متوجه نباشد که به لحاظ فنی چه اختلاف افتاده اما در ضمیر ناخودآگاهش این محتواها را با هم مقایسه کند و متوجه تفاوت کیفیت محتوای داخلی با محصولات خارجی بشود. همین دلایل، وظیفه و کار ما به لحاظ فنی است. حالا به همه این موارد، مشکلات فنی، امکانات کم، ممیزی و سانسور را هم اضافه کنید. دست ما برای مطرح کردن مسائل اجتماعی خیلی بسته است. در سریال‌های خارجی می‌بینیم که هر اتفاقی که حتی در آینده می‌خواهد بیفتد، در سریال‌هایشان می‌گنجانند اما ما به همین اتفاقاتی که در اجتماع امروزمان جاری است هم نمی‌توانیم بپردازیم. این عامل، قصه‌های ما را محدود می‌کند. بخش عمده‌ای از مشکلات ما مشکلات قصه است و همه می‌دانیم که قصه، اصلی‌ترین رکن یک اثر هنری است.
مافیاباز نیستم؛ این بازی، یک شو است
وی درباره‌ی تفاوت «شب‌های مافیای: زودیاک» با سری قبلی این بازی نیز معتقد است: من از روزی که با شخصیت زودیاک آشنا شدم احساس کردم چیز این شخص، پیشینه و شناسنامه ندارد ممکن است نتوانیم به راحتی با او ارتباط برقرار کنیم، ضمن اینکه زودیاک بازی موفق‌تری است چون مافیای ایران به هم می‌آید اما سخت‌تر می‌کند. من مافیاباز نیستم و فقط به موقعی که برای تمرین و ضبط این برنامه می‌آیم مافیا بازی می‌کنم و این را برای مافیا بازی هم نمی‌گویم چون افراد حرفه‌ای در مافیا، پیچیدگی در دوست دارند. من برای عموم مردم می‌گویم که هرچقدر سناریویی بازی ساده‌تر باشد، مردم همراه‌تر می‌شوند. اساسا حرفی که همیشه به هم تیمی‌هایم در این بازی می‌زنم این است که حواستان باشد ما بازیکن مافیا نیستیم. ما یکسری بازیگر، خواننده، فوتبالیست و مجری هستیم که هر کدامان تعدادی طرفدار داریم و این بازی، یک شو است. مردم از ما توقع بازی حرفه‌ای ندارند. دیدن ما، خلق‌و‌خو و همکاری و اتحادمان احتمالا برای آن‌ها جذاب‌تر است. به همین دلیل همیشه به بچه‌ها می‌گویم ترسو بازی نکنید. نهایتش این است که اشتباه می‌کنید! هدفمان این است که مردم از دیدن برنامه لذت ببرند.
درخشانی در ادامه در پاسخ به اینکه آیا فکر می‌کند بازیکن خوبی است؟ اظهار کرد: اساسا اصلا پیلر (بازیکن) نیستم؛ نه در زندگی شخصی و نه در بازی مافیا. برای همین هیچ نوع بازی برایم جذاب نیست. اگر هم پیش بیاید و یک بازی را انجام بدهم فقط به چشم تفریح و برای گذران زمان است. بزرگترین چیزی که در زندگی‌ام به آن می‌بالم این است که آن چیزی که هستم را نشان می‌دهم و برایم سخت است که بازی کنم.

سام درخشانی که این روزها حضور پرزنگی در شبکه نمایش خانگی دارد، از تفاوت کار در این مدیوم با تلویزیون گفت. این بازیگر معتقد است: در شبکه نمایش خانگی تماشاگر از همان قسمت اول، یقات را می‌گیرد و عوامل ساخت باید جوابگو باشند؛ زیرا دسترسی به برنامه رایگان نیست که بگویی همینی که هست!

سام درخشانی ـ بازیگر سینما و تلویزیون ـ درباره‌ی اینکه کار کردن در نمایش خانگی چه تفاوتی با بقیه فضاها دارد؟ به ایستنا گفت: ما در تلویزیون کاری را می‌ساختیم که می‌دانستیم ۸-۷ قسمت هم فرصت داریم تا کار، جا بیفتد و بعد از آن مردم، دهان به دهان آن را تبلیغ کنند و مخاطبانش زیاد شود. مهمترین نکته هم این بود که محتوا، رایگان بود و همه مردم به آن دسترسی داشتند. اما کار در نمایش خانگی کاملا متفاوت است. کار در این فضا به ما یاد داد که از همان قسمت اول، تماشاگر یقه تو را می‌گیرد، چون بابت محتوایی که می‌بیند، هزینه پرداخت کرده و در این صورت، عوامل ساخت آن محتوا باید جوابگو باشند زیرا دسترسی به آن رایگان نبوده به بگویند همینی که هست!

دست ما برای مطرح کردن مسائل اجتماعی

خیلی سست است

وی با اشاره به سطح کیفی آثار خارجی در مقایسه با تولیدات داخلی، اظهار کرد: در همین پلتفرم‌ها تمام سریال‌های روز خارجی پخش می‌شود؛ یعنی ممکن است گاهی مخاطب متوجه نباشد که به لحاظ فنی چه اختلاف افتاده اما در ضمیر ناخودآگاهش این محتواها را با هم مقایسه کند و متوجه تفاوت کیفیت محتوای داخلی با محصولات خارجی بشود. همین دلایل، وظیفه و کار ما به لحاظ فنی است. حالا به همه این موارد، مشکلات فنی، امکانات کم، ممیزی و سانسور را هم اضافه کنید. دست ما برای مطرح کردن مسائل اجتماعی خیلی بسته است. در سریال‌های خارجی می‌بینیم که هر اتفاقی که حتی در آینده می‌خواهد بیفتد، در سریال‌هایشان می‌گنجانند اما ما به همین اتفاقاتی که در اجتماع امروزمان جاری است هم نمی‌توانیم بپردازیم. این عامل، قصه‌های ما را محدود می‌کند. بخش عمده‌ای از مشکلات ما مشکلات قصه است و همه می‌دانیم که قصه، اصلی‌ترین رکن یک اثر هنری است.

مافیاباز نیستم؛ این بازی، یک شو است

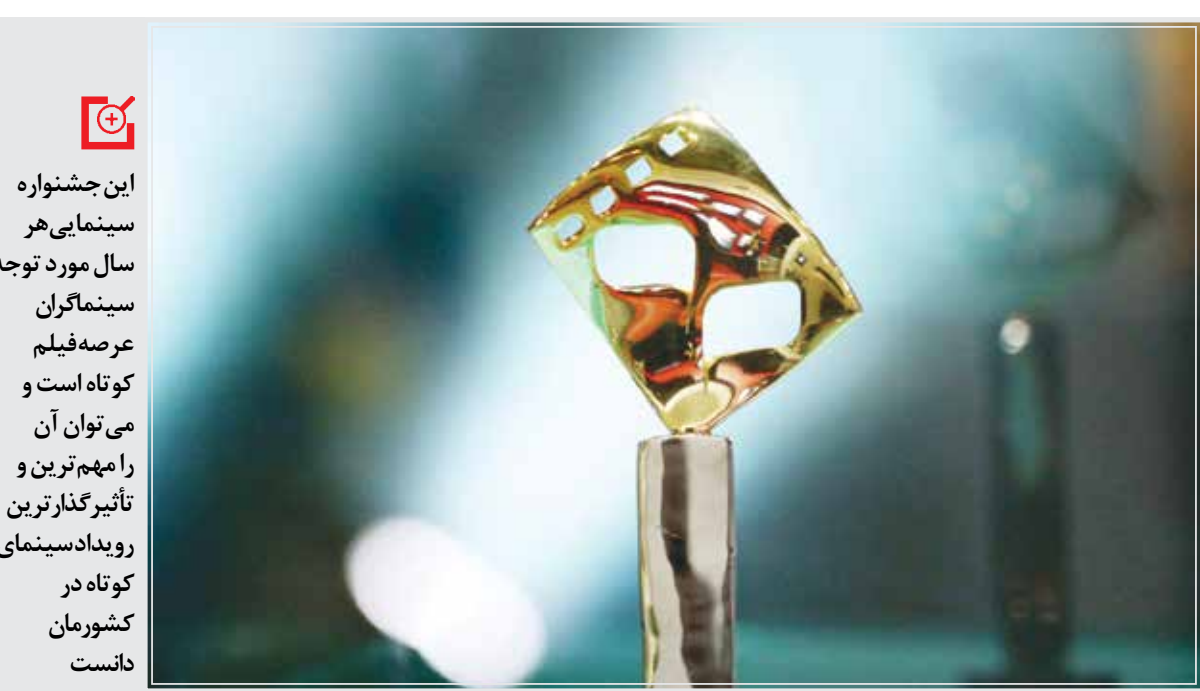
وی درباره‌ی تفاوت «شب‌های مافیای: زودیاک» با سری قبلی این بازی نیز معتقد است: من از روزی که با شخصیت زودیاک آشنا شدم احساس کردم چیز این شخص، پیشینه و شناسنامه ندارد ممکن است نتوانیم به راحتی با او ارتباط برقرار کنیم، ضمن اینکه زودیاک بازی موفق‌تری است چون مافیای ایران به هم می‌آیم اما سخت‌تر می‌کند. من مافیاباز نیستم و فقط به موقعی که برای تمرین و ضبط این برنامه می‌آیم مافیا بازی می‌کنم و این را برای مافیا بازی هم نمی‌گویم چون افراد حرفه‌ای در مافیا، پیچیدگی در دوست دارند. من برای عموم مردم می‌گویم که هرچقدر سناریویی بازی ساده‌تر باشد، مردم همراه‌تر می‌شوند. اساسا حرفی که همیشه به هم تیمی‌هایم در این بازی می‌زنم این است که حواستان باشد ما بازیکن مافیا نیستیم. ما یکسری بازیگر، خواننده، فوتبالیست و مجری هستیم که هر کدامان تعدادی طرفدار داریم و این بازی، یک شو است. مردم از ما توقع بازی حرفه‌ای ندارند. دیدن ما، خلق‌و‌خو و همکاری و اتحادمان احتمالا برای آن‌ها جذاب‌تر است. به همین دلیل همیشه به بچه‌ها می‌گویم ترسو بازی نکنید. نهایتش این است که اشتباه می‌کنید! هدفمان این است که مردم از دیدن برنامه لذت ببرند.

درخشانی در ادامه در پاسخ به اینکه آیا فکر می‌کند بازیکن خوبی است؟ اظهار کرد: اساسا اصلا پیلر (بازیکن) نیستم؛ نه در زندگی شخصی و نه در بازی مافیا. برای همین هیچ نوع بازی برایم جذاب نیست. اگر هم پیش بیاید و یک بازی را انجام بدهم فقط به چشم تفریح و برای گذران زمان است. بزرگترین چیزی که در زندگی‌ام به آن می‌بالم این است که آن چیزی که هستم را نشان می‌دهم و برایم سخت است که بازی کنم.

آیا جشنواره به دنبال خنثی‌سازی است؟

بدبینی فیلمسازان به سیاستگذاری‌های جشنواره فیلم کوتاه تهران

فیلمسازان فیلم کوتاه معتقدند سیاستگذاری چهلمین جشنواره فیلم کوتاه تهران با رویکرد بومی‌گرایی در ژانر به دلایل مختلف نمی‌تواند حاصلی برای سینمای کوتاه داشته باشد.

جشنواره فیلم کوتاه تهران در روز چهارم اردیبهشت برگزار شد.

سال گذشته اتفاقات تلخی در کشور رخ داد که برای همه انگیز بود به همین دلیل فیلمسازان از مسئولان درخواست کردند که جشنواره به لحاظ زمانی کمی دیرتر برگزار شود تا م‌هم بتوانیم ناراحتی خود را از اتفاقات رخ داده نشان دهیم اما متأسفانه به خواسته فیلمسازان توجهی نشان ندادند. فیلمسازی که مدعی فعالیت در عرصه فرهنگ و هنر است نمی‌تواند نسبت به اتفاقاتی که در کشورش رخ می‌دهد بی‌تفاوت باشد و اصرار دارد حرفش را بزند، پس بهتر است اجازه داده شود تا حرف‌ها زده شوند. وی افزود: فیلمساز باید احساس کند که جشنواره متعلق به او است ولی مسئولان، جشنواره را متعلق به خود می‌دانند و حتی شنیدیم که سال گذشته با درخواست فیلمسازان از مسئولان، جشنواره را منتقل به برخی دیگران کردند و جایزه به افرادی داده شد که نظران با مسئولان همسو بود. اگر ما مدعی هستیم که جشنواره متعلق به فیلمسازان و اهالی هنر است پس هیچکس حق ندارد جشنواره را مال خود کند و من به عنوان یک فیلمساز وقتی متوجه شوم که جشنواره متعلق به فیلمسازها نیست دیگر علاقه‌ای به حضور در این رویداد ندارم.

توجه به ژانر تلاشی برای رسیدن به سینمایی خنثی است

امیرمسعود سهیلی (کارگردان و تهیه‌کننده فیلم کوتاه) اظهار داشت: ژانر در سینما جزو دغدغه‌های من است و پیش از اینکه آقای آذرپندار این دغدغه ما مطرح کنند من در این عرصه فیلم ساختم‌ام و احساس می‌کنم تنوع در ژانر یکی از نیازهای سینمای ایران است اما به سیاست‌های مسئولان سینمایی در این زمینه خوش‌بین نیستم.

سهیلی تصریح کرد: مسئولان سینمایی سعی دارند با این سیاستگذاری‌ها فیلمسازان را از سینمای اجتماعی به سمت سینمایی بی‌خطر و خنثی ببرند چون تصورشان بر این است که سینمای ژانر یک سینمای خنثی و بی‌خطر است درحالیکه در همین سینما هم ما با محدودیت‌های فراوانی روبرو هستیم.

به عنوان مثال در سینمای وحشت المان‌ها و نشانه‌هایی به کار می‌رود که معمولاً در ایران نشان

۲- نهاد های رسمی مرتبط با حوزه موسیقی کشور از طریق شبکه سازی ارتباطات کنش‌گران عرصه موسیقی ضمن کاستن از نقش سخت حامی گری در شرایط اقتصادی امروز آثار مطبوعی در آن بخش از زندگی آنان بخشیده و سرمایه هنری لازم، به نسل‌های امروز و آینده هموار خواهد شد.

یکی از راهکارهایی مرتبط با این موضوع می‌تواند برگزاری نمایشگاه‌های موسیقی در استان های مختلف کشور که مشروح بخشی از آثار مفید آن شایان ذکر است:

۱-۲ کمک به حفظ و بازسازی بخش های از بین رفته تاریخ غنی موسیقی ایران و اقوام ایرانی بپهره اثر فایده مند در قوام فرهنگی و هویت ملی.

۲-۲ فرصت آشنایی عموم و فعالان سایر سبک های موسیقی کشور با مفاخر هنری خود.

۳-۲ تسهیل فرهنگ سازی در شناخت هنر پربامیه و ایجاد مطالبه عمومی از کلیه فعالان آن .

۴-۲ ایجاد مشاغل جدید در جهت تسهیل زنجیره اقتصاد موسیقی.
۵-۲ آسان سازی در چالش اساسی و روز افزون فراهم سازی تامین مالی هنرمندان عرصه موسیقی .

را به حاشیه می‌برند. به نظر من باید قبل از اینکه سیاست‌ها مطرح شوند حداقل خود جشنواره با فیلمسازان مطرح‌تر مشورت کنند. ایمانی در پایان گفت: به نظر من آنچه که سینمای کوتاه امروز نیاز دارد جدی گرفتن مبحث آموزش و از طرفی فراهم کردن منابع مالی برای فیلمسازان است. انجمن سینمای جوان می‌تواند حمایت‌هایش از فیلمسازان را بیشتر کند. تا زمانی که دو مقوله بودجه و آموزش فراهم نباشد نمی‌توانیم انتظار داشته باشیم که فیلم‌های خوب بسیاری در کشورمان ساخته شوند و اصلاً فیلمسازی هم تربیت نمی‌شود. آموزش باید یکی از اولویت‌های انجمن باشد ولی متأسفانه از چند سال اخیر بحث آموزش با توجه به اتفاقاتی که در برخی دفاتر و به خصوص دفاتر شهرستان‌ها رخ داد به بیراهه رفت. در این سال‌ها افرادی مسئولیت دفاتر برخی شهرستان‌ها را برعهده گرفتند که هیچ شناختی از سینما ندارند. بدون آموزش و بودجه کافی این سیاست‌ها نتیجه‌ای نخواهد داشت و فیلمسازی هم تربیت نخواهد شد.

مسئولان جشنواره را متعلق به خود می‌دانند نه فیلمسازان

مسعود حاتمی (کارگردان فیلم کوتاه) در گفت‌وگو با ایلنا اظهار کرد: عنوان بومی‌گرایی در ژانر یک عنوان می‌شود که فیلمسازان به حاشیه بروند و معمولاً از آنچه که خودشان در عرصه فیلمسازی در ذهن دارند، دور می‌شوند. در سینمای کوتاه معمولاً منابع مالی است که مشخص می‌کند فیلمسازان در چه فضایی کار کنند و بهتر است مسئولان پیش از تعیین این سیاست‌ها حمایت‌های مالی را مدنظر قرار دهند و بعد به موضوع آموزش سیاست‌های خود فکر کنند. این کارگردان در ادامه تصریح کرد: حمایت از فیلم‌هایی که در تعریف ژانر قرار می‌گیرند را از دو جنبه می‌توان مورد بررسی قرار داد. این حمایت باعث می‌شود که فیلمسازان بسیاری به سمت استفاده از فضاهای بومی بروند و به همین دلیل از تهران خارج می‌شوند که این را می‌توان اتفاقی مثبت دانست اما وقتی واژه ترکیبی «بومی‌گرایی در ژانر» را می‌سازند ذهن را گمراه می‌کنند و فیلمسازان

راهکارهایی برای برخی از نوانع جدی موسیقی ایران

لازم است نسبت به پدیده‌های پررنگ‌تر و مسبوک به سابقه که عمدتاً نقش آسیب زننده بر هنر پربامیه و تاریخی موسیقایی ایران دارد چاره اندیشی شود ؛ امید است که انعکاس این نظرات سرخ‌نهای موثر و مفیدی در گره گشایی از آن باشد :

۱- طراحی سند نظام ارزش گذاری هنر موسیقایی کشور آثار مطبوعی در مرتفع کردن انباشت مصائب و چالش های پیش رو فعالان متنوع و مسئولان ربط، بعلت ویژگی فرآیند محوری آن خواهد داشت.

فرهنگ وهنر

اخبار

رییس سازمان سینمایی در پیمایی به مناسبت روز

از برخی مشکلات آزرده‌ام
رییس سازمان سینمایی در پیمایی به مناسبت روز ملی سینما خطاب به اهالی سینما گفت: دغدغه‌های شما درباره مسائل معیشتی، اکران، نمایش و تولید فیلم‌ها را می‌دانم و از برخی مشکلاتی که همچنان وجود دارد، آزرده‌ام اما همچنان بر عهدی که با شما بسته‌ام، تاکید می‌کنم.

به گزارش ایسنا به نقل از اداره کل روابط عمومی سازمان سینمایی متن کامل پیام محمد خزاعی به این شرح است:

«به نام خالق زیبایی‌ها

خانواده محترم سینمای ایران، روز ملی سینما بر شما مبارک باد.

امروز به بهانه روز ملی سینما، سینمای شریف ایران، سینمایی که سلامت، حرمت، اعتبار و آبرو دارد، کنار هم خواهیم بود و میراثی که در چهل سال اخیر، زیر این چتر بزرگ فراهم شده، قدر می‌نهم. سینمای ایران، در سال‌های دشوار و آزمون‌های سخت، همواره سربلند و پر افتخار، درخشیده است. آنچه‌ان که امروز، ما را در سراسر جهان، با سینمای ایران و افتخارات آن می‌شناسند، نام‌ها و یادبودها در محافل مختلف و رویدادهای بین المللی طنین می‌اندازند و در منطقه، کشورهای همسایه، سینمای ایران را متر و معیار قرار می‌دهند. به مناسبت این روز همچنان بر عهدی که با شما بسته ام، تاکید می‌کنم.

به عنوان عضوی از خانواده بزرگ سینمای ایران، دغدغه‌های شما در باره مسائل معیشتی، اکران، نمایش و تولید فیلم‌ها را می‌دانم و از برخی مشکلاتی که همچنان وجود دارد، آزرده‌ام. در این دو سال کوشیده‌ام، بر بحران‌ها غلبه کنم، دست یاری به سوی خانواده سینما دراز کرده و از آنان برای حل مشکلات، همفکری خواسته‌ام. گام‌های بزرگی برداشته‌ایم، بر دوران رکود پس از کرونا، غلبه کرده‌ایم و چرخ تولید همچنان می‌چرخد. سینماسازی در استان‌ها و مناطق دور از شهرهای بزرگ ادامه دارد. نسل تازه‌ای از سینماگران وارد فضای سینمای داستانی شده و در سینمای مستند و کوتاه شاهد رونق و جهش تولید و برگزاری جشنواره‌ها، پانوق‌ها و گعده‌هایی برای نمایش فیلم هستیم. تمرکز سازمان سینمایی دولت سیزدهم در مدار عدالت از گستره فرهنگی است، جوانان خارج از شهرهای بزرگ، که پیش از این کمتر به آن‌ها توجه می‌شد در کانون توجه قرار گرفته و با احیای سینمای استان‌ها، مسیر فیلمسازی‌شان از هموارتر کردیم. ناگزیر باید بگویم که در این احیای سینمای استان‌ها، مسیر فیلمسازی‌شان به شکلی واضح بگویند، به همین دلیل اصلاً معلوم نیست که منظور از بومی‌گرایی در ژانر چیست و نمی‌دانم در این فضای مبهم قرار است چه محصولی مورد توجه قرار گیرد.

سهیلی خاطر نشان کرد: سال گذشته هم توجه به تنوع در ژانر از اولویت‌های جشنواره بود و در این دوره که حالا یک سال از این سیاستگذاری گذشته

فرصتی فراهم است که ما نتیجه این سیاستگذاری را ببینیم و اگر حداقل از ۵ یا ۶ فیلم با کیفیت در حیطه ژانر وجود نداشته باشد قطعاً مسئولان در این

این کارگردان در ادامه گفت: بهتر است مسئولان بداندند فیلمسازی که مثل من دغدغه ژانر دارد در این عرصه فعالیت می‌کند اما اینکه ما بخواهیم به زور فیلمسازان را به این سمت هدایت کنیم هم ژانر از خراب می‌کنیم و هم فیلمسازان را از مسیر خود به انحراف می‌کشانیم. هر سیاستگذاری باید کم‌کم و به مرور در عرصه فرهنگ و هنر پیاده شود و من اصلاً به این سیاستگذاری دوره‌ای خوش‌بین نیستم و فکر می‌کنم هدف فقط خنثی‌سازی سینما است و مسئولان ما نمی‌دانند که حتی می‌شود فیلم ترسناک سیاسی ساخت.

این کارگردان در ادامه گفت: بهتر است مسئولان بداندند فیلمسازی که مثل من دغدغه ژانر دارد در این عرصه فعالیت می‌کند اما اینکه ما بخواهیم به زور فیلمسازان را به این سمت هدایت کنیم هم ژانر از خراب می‌کنیم و هم فیلمسازان را از مسیر خود به انحراف می‌کشانیم. هر سیاستگذاری باید کم‌کم و به مرور در عرصه فرهنگ و هنر پیاده شود و من اصلاً به این سیاستگذاری دوره‌ای خوش‌بین نیستم و فکر می‌کنم هدف فقط خنثی‌سازی سینما است و مسئولان ما نمی‌دانند که حتی می‌شود فیلم ترسناک سیاسی ساخت.

سهیلی خاطر نشان کرد: سال گذشته هم توجه به تنوع در ژانر از اولویت‌های جشنواره بود و در این دوره که حالا یک سال از این سیاستگذاری گذشته

فرصتی فراهم است که ما نتیجه این سیاستگذاری را ببینیم و اگر حداقل از ۵ یا ۶ فیلم با کیفیت در حیطه ژانر وجود نداشته باشد قطعاً مسئولان در این

این کارگردان در ادامه گفت: بهتر است مسئولان بداندند فیلمسازی که مثل من دغدغه ژانر دارد در این عرصه فعالیت می‌کند اما اینکه ما بخواهیم به زور فیلمسازان را به این سمت هدایت کنیم هم ژانر از خراب می‌کنیم و هم فیلمسازان را از مسیر خود به انحراف می‌کشانیم. هر سیاستگذاری باید کم‌کم و به مرور در عرصه فرهنگ و هنر پیاده شود و من اصلاً به این سیاستگذاری دوره‌ای خوش‌بین نیستم و فکر می‌کنم هدف فقط خنثی‌سازی سینما است و مسئولان ما نمی‌دانند که حتی می‌شود فیلم ترسناک سیاسی ساخت.

برای تولد محمد چرم‌شیر

نویسنده‌ای که (رستم) را عاشق کرد

این نمایشنامه‌نویس برای نخستین بار با عضویت در گروه تئاتر بازی «آتیلا پسبانی» تجربه کار گروهی را نیز تجربه کرد.

محمد چرم‌شیر هرچند به خاطر نگرارش خاص خود توانست خیلی سریع جایگاه ویژه‌ای در تئاتر ایران پیدا کند؛ اما او را باید به عنوان پرکارترین و پرباثر نمایشنامه‌نویس ایرانی هم معرفی کرد. صدها نمایشنامه، داستان و فیلمنامه نوشته که برخی حتی به چاپ هم نرسیده‌است.

تیموریان تا سیامک صفری، از سهیلا رضوی تا پانته آ بهرام و علیرضا خصمه، از افشین و هدایت هاشمی تا ستاره اسکندری و نوید محمدزاده، از ستاره پسبانی و نگار عابدی و بابک حمیدیان تا داریوش موفق و همون برق‌نورد و علی سلیمانی و ... شخصیت‌های آثار او را جان بخشیده‌اند.
محمد چرم‌شیر که از نوجوانی دست به قلم دارد، در کارنامه هنری خود نگارش آثاری همچون «در مصر برف نمی‌بارد»، «شیش و بش»، «کبوتری ناگهان»، «می‌بوسمت و اشک»، «خواب بی‌وقت حوریه»، «آسمان روزهای برقی»، «شبانه»، «رقص مادیان‌ها»، «حقایقی درباره یک ماهی مرده»، «پروانه و بوغ»، «می‌خواستم اسب باشم»، «باغبان مرگ»، «همه چیز می‌گذرد، تو نمی‌گذری»، «عرق خورشید، اشک ماه»، «شاهزاده آندوه»، «رؤیای بسته‌شده به آسمی که از پا نمی‌افتد»، «کسی نیست همه داستان‌ها را به یاد بیارود»، «روز عزیز مرده» و ... را به ثبت رسانده است.
او نویسنده‌ای است که برایش پیر و جوان فرقی ندارد، برای همه کارگردانانی که شوق همکاری با او را دارند، صمیمانه مایه می‌گذارد. هرچند به نظر می‌رسد نویسندگی حرفه‌ای در خلوت باشد و نویسنده‌گان عموماً خلوت‌گزین، اما او جزو معدود نویسندگان است که از آغاز کار در کنار گروه اجرایی نمایش است و با شیکبایی هر چه تمام‌تر و با انعطافی کم‌نظیر، متن خود را بارها و بارها بازآفرینی می‌کند.
محمد چرم‌شیر در دهه‌ای گذشته یکی از پرکارترین نمایشنامه‌نویسان ما بود، آنچنان که اشتیاق شگفت‌انگیزی برای نوشتن، سبب نگرانی برخی دوستدارانش